

4. Пентилюк М. Комунікативне спрямування у навчанні рідної мови. Сучасні аспекти педагогічного процесу. Херсон, 1995. Вип. 1. С. 6–10.
5. Скуратівський Л. Елементи практичної риторики. Українська мова і література в школі. 2003. № С. 4–23.
6. Словник-довідник з української лінгводидактики : навчальний посібник / за ред. М. Пентилюк. Київ: Ленвіт, 2003. 149 с.
7. Шевчук С., Клименко І. Українська мова за професійним спрямуванням: підручник. 3-тє вид., виправ. і допов. Київ: Алерта, 2013. 696 с.
8. URL: <https://mon.gov.ua/ua/ministerstvo/poslugi/apostil/normativno-pravova-baza>.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-261-9/09>

Русалкіна Л.Г.,

доктор педагогічних наук, доцент,

професор кафедри іноземних мов

Одеського національного медичного університету

СКЛАДНИКИ АНГЛОМОВНОГО ПРОФЕСІЙНОГО СПІЛКУВАННЯ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ В МЕДИЧНОМУ ЗВО

Міжнародні зв'язки та сучасні технології, що стрімко набули актуальності та дозволяють оперативне отримання та обмін інформацією, потребують підготовки фахівців, які володіють англійською мовою на рівні ділового спілкування. Настає потреба в діловому спілкуванні не тільки не обмежує рівень володіння іноземною мовою, потребуючи знання спеціальної термінології, але й передбачає вміння користуватися нею у її соціально-професійному середовищі. Недостатньо розвинуті вміння ведення професійного діалогу, етикету ділових відносин може завадити досягненню мети ділової комунікації. Означена проблема є актуальною і для медичних закладів вищої освіти, де формування професійної англомовної компетенції стає особливо значущим, оскільки медицина належить до професійних галузей, що потребують високого рівня володіння англійською мовою для ефективної професійної взаємодії.

Вміння англомовного ділового спілкування здобувачів вищої освіти медичного ЗВО розуміємо як їх здатність здійснювати професійно-зорієнтовані мовленнєві та немовленнєві контакти в спілкуванні англій-

ською мовою, будувати професійно спрямовану англомовну комунікацію з урахуванням національно-культурних особливостей ділового спілкування в галузі медицини, яка передбачає вміння: 1) починати професійний контакт з пацієнтами чи колегами, підтримувати і коректно завершувати його, 2) встановлювати зворотній зв'язок з пацієнтами, проводити системне опитування, давати поради, виявляти проблеми, пов'язані зі станом здоров'я, відповідати на запитання щодо лікування, заспокоювати пацієнта, запевняти в надійності запропонованих послуг; 3) констатувати симптоми та ознаки захворювання, декодувати інформацію, надану пацієнтом, правильно інтерпретувати клінічну інформацію, ставити діагноз, давати роз'яснення; 4) надавати рекомендації стосовно лікування, аргументовано висловлювати свою думку, пояснювати причину хвороби та прогнозувати результати одужання, коментувати та аналізувати методи лікування, робити власні висновки; 5) проводити ділові медичні телефонні перемови (з'ясування розкладу прийому лікаря; запис на прийом до лікаря, уточнення рекомендацій щодо прийому ліків, замовлення медичного обладнання та ліків); 6) давати розпорядження, накази, інструкції; 7) проводити медичні консультації, спільні обстеження, консилиуми.

Практичними цілями навчання англійської мови здобувачів вищої освіти в галузі медицини є: 1) набуття знань про національно-культурну специфіку англомовної ділової комунікації лікарів; 2) оволодіння лексичними і граматичними навичками англомовного професійного спілкування лікарів; 3) оволодіння передмовленнєвими вміннями англомовного ділового спілкування в медичній галузі; 4) оволодіння мовленнєвими вміннями англомовного ділового спілкування: вміннями монологічного мовлення і діалогічного мовлення в галузі медицини. Саме ці знання, навички і вміння є складниками англомовної комунікативної компетенції майбутніх лікарів в їх фаховому усному мовленні.

Список використаних джерел:

1. Буркова Л.В. Соціономічні професії: інноваційна підготовка фахівців у вищих навчальних закладах : монографія / Л.В. Буркова. К. : Інформ. системи, 2010. 278 с.
2. Дроненко В.Г. Дослідження комунікативної компетентності майбутніх лікарів. *Медична освіта*. 2018. № 4. С. 41–47.
3. Дудікова Л.В. Формування готовності до професійного самовдосконалення у майбутніх лікарів : автореф. дис. ... канд. пед. наук : 13.00.04. «Теорія і методика професійної освіти» / Л.В. Дудікова. Вінниця, 2011. 23 с.

4. Енциклопедія педагогічних технологій та інновацій / авт.-уклад. Н.П. Наволокова. Х. : Основа, 2009. 176 с. (Золота педагогічна скарбниця).

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-261-9/10>

Сипчук Є. Ю.,
аспірант кафедри педагогіки вищої школи
ДВНЗ «Донбаський державний педагогічний університет»
Науковий керівник: Топольник Я. В.,
доктор педагогічних наук,
професор кафедри педагогіки вищої школи
ДВНЗ «Донбаський державний педагогічний університет»

РОЗВИТОК КРЕАТИВНОГО МИСЛЕННЯ ЯК ЗАСІБ ПІДВИЩЕННЯ ПІЗНАВАЛЬНОЇ АКТИВНОСТІ НА УРОКАХ ФІЗИКИ ЗАСОБАМИ ІКТ

Розвиток української освіти та її активна інтеграція у Європейській освітній та науковий простір потребує модернізації змісту, форм та засобів навчання у контексті Нової української школи. В умовах сьогодення відбувається активний перехід до нових стандартів, реалізується компетентнісний підхід у освітньому процесі. Сучасному суспільству необхідні фахівці, які вміють творчо мислити, приймати правильні рішення та здатні до впровадження креативних ідей [2]. Тому педагогу необхідно постійно удосконалювати методи та форми навчання, розкривати у здобувачів їх творчий потенціал, підвищувати пізнавальну

Рис. 1. Таксономія Б. Блума

активність та формувати необхідні ключові компетентності. Для цього потрібно активно впроваджувати в освітній процес технології інтерактивного навчання, використання яких дозволе досягти успіхів у розвитку креативного мислення учнів.

Під час планування навчальних цілей вчителю необхідно звернути увагу на відому таксономію Блума (рис. 1), що допомагає ключовими дидактичними інструментами чітко окреслити конкретні методичні кроки